

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 50 сот.
чвертьрічна передплата
з пересилкою 6 К.

Виходить щотижня в п'ятицифру. — Адреса Редакції і
Адміністрації: Перемишль
„Народний Дім“ I. п.

політично-економічний орган Перемиської України.

Український край і народ.

Наш рідний край — це велика, багата, слава України. Як далеко гомонить наша мова й пісня, як далеко живе наш народ, так далеко сягає наша Україна. Широко простяглася вона в південній частині східної Європи, від піднебесних Татарських гір, де живуть наші брати Лемки, від сребролентого Сяна, Тиси — по гірло синього Дунаю, по Чорне і Каспійське море, по велитенський Кавказ; розпростерлася вона над великими, сплавними ріками: Дністром, Богом, Дніпром, Донцем, і Доном. На захід сонця сягає по межі Румунії, Мадярищини, Словаччини й Польщі; на північ межує з Білорусією й Московщиною; на схід зі степовими племенами; полудневу границю становлять гори Кавказу, Азівське Чорне Море. Більш як тисячу двісті років сидить на тому просторі Український народ і не тільки що задержав свої споконвічні межі, але і розширив їх значно. І то серед страшених злиднів, кривавих війн, без власної держави, гноблених з усіх боків. Коли інші народи, як Французи, Італійці, Еспанці задержали свій край від віків — то це невелике диво, бо вони відділені від сусідів високими горами і глибокими морями. Але що Українці змогли удержатись на своїй відвічній землі яко самостійний народ, це доказ великої їх сили та терпіння. А простір, який збитою масою заселяють Українці, дуже великий; він більший чим простір якої-небудь європейської держави і доходить до вісімсот п'ятдесят тисяч квадратних кілометрів, т. є. більший чим колишня Австрія і Польща разом.

Є де зажити на славу і розвинути багате, економічне та умове життя. Земля незвичайна родюча — чорнозем. В її внутрі знаходиться багато заліза, міді, цинку і багато хосенних металів, много вугля, нафти, соли і сірки; з внутра нашої землі б'ють і джерела мінеральної, лічничої води, просторі ліси багаті в будівляне і опалове дерево, а ріки і море в рибу. Бог і природа наділили нашу землю незмірними багатствами, тільки треба, щоби український народ двигнувся з довговічного занепаду і засукав рукави до великого діла: стати домовитим господарем на своїй рідній землі.

А сила у нашого народу є. Число всіх Українців доходить до сорок мільйонів. Що до численности Українці є по Англіїцях, Москалях, Німцях і Французах п'ятим з черги народом Європи.

На самій українській території живе около 38. мільйонів Українців, а це на Україні наддніпрянській около 33 мільйони, в Східній Галичині і в підкарпатській полосі Західньої

Галичини (в Лемківщині) 3½ мільйона; в північній Буковині около 400 тисячів, а в північно-східній Угорщині около 600 тисячів. Крім того мешкають наші люди в Азії та північній Америці (около 2½ мільйона), куди переселилися в новіших часах з Європи.

Та „на нашій не своїй землі“ мусів Український народ зазнати багато лиха. Тяжко було жити Українцям під пануванням лютих московських царів; не гаразд велося Українцям в Галичині і Буковині під „австрійською“ владою, а вже найгірше жилося їм на Угорщині під нелюдними дикунами, Мадярами. Так отже панували над нами чужинці, для яких Український народ був догноєм для їх добробуту, їх багатства. Ті то чужинці використовували нашу землю, годувались нашим потом і сльозами. Словом — були ми наймитами на своєму обійстю. Чужинці пильно берегли цього, щоб удержати наш народ в темноті, бо вона була найсильнішою підпорою їх панування над нами. Тому то і Український народ виказує таке страшно високе число неграмотних. Не Українці цьому винні — винні ті, що нас спинали перед освітою, що кидали нам колоди на дорогу до неї. Ми боролися о освіту, за кожную школу, за кожную клясу, нам не вільно було навіть приватно учитись, бо це уважалось коли не злочином, то тяжким проступком. Та мимо того ми йшли тернем на зустріч Сонцю-освіті, падали під тягарем обставин, вставали і знов йшли. І так було крок в крок. Зневірені, слабій характером, липались, губились між чужинцями, ставались зрадниками, але це було без впливу на тих, котрих серце палало глибокою вірою в відродження. Вони йшли далі і власними силами розвивали українську культуру, науку, штуку, літературу, свій промисл, свою торговлю. І коли ми їх розвинули по змозі наших сил, то можемо бути горді з цього, бо цей ступінь розвою досягнули ми власними силами, в тяжкій боротьбі з противниками, що видумували для нас що-раз то нові, диявольські перепони.

Аж світова війна дала можливість усім поневоленим народам скинути кайдани гнобителів. І Український народ своїм могутнім взривом розпочав нову добу своєї політичної історії. Він взяв сам у свої тверді руки будучу долю України і приступив до величнного діла — відбудови своєї державности. Так повстала Українська Народня Республіка.

Нічо Українському народові не приходило легко. Серед боротьби, трудів і терпіння прийшлося йому і будувати та обороняти свою державність, свою Республіку. І якби воно і не було прикре, то все таки і боротьба і труди і терпіння мають свої також добрі сторони, коли тільки служать правді. Вони гартують тіло і душу народів, вони сталять завзяття в стремління до ціли, учать посвяти,

плодять героїзм. А цей героїзм проганяє песимізм-зневіру, легковажить хвилеві невдачі, бо його зір звернений на цілі, до якої стремить.

Широкий Український край, великий Український народ, тяжка його боротьба о волю, великі його терпіння! Але прийле і цим терпінням кінець. Старий світ вже затріщав в своїх спорохнявілих основах імперіалізму, він валиться і своїм румовищем прикриває, дусить тих, що бажають його піддержати. Твориться новий світ, світ вольних народів. Рольним заживе і увесь Український народ на своїй рідній землі. А боротьба за волю, некористні для нього епізоди цієї боротьби зроблять ту волю ще солодшою. Тим більше буде він нею дорожити!

У важких муках рідиться воля Українського народу, у важких судорогах конає старий лад темноти і визиску. А сучасні Українці хай радуються, хай втішаються, що дожили хвилі, коли приходиться їм зазнати небувалої чести — боротися і терпіти за власну справу. Вони хай звесіди мають на тямці те, що їх батьки, діди і десятки предків влад вмирили рабами, наймитами, а вони, потомки невольників, можуть вмерти або жити як вольні і свобідні громадяне, а не парі.

Відозва.

Громадяне Перемищини!

В Сирітській захисті в Перемишлі приміщено близько дві сотки круглих, воєнних сиріт. Усім їм грозить голод, бо від жовтня м. р. не виплачується Сирітському Захистові належної державної підмоги, а Комітет, що піклується сиротами, знайшовся в безвихіднім положенню. Кілька десятків тисячів корон довгу затагнено вже в наших кредитових інституціях і добрих людей, та далі вже і кредиту не стає.

Супроти цього так сумного положення, Український горожанський комітет города Перемишля звертається до шан. Громадянства Перемищини з просьбою о поміч — вижити сироти. Нехайже посипляться обильні жертви для сиріт, нещасних жертв війни. Нехай кожний з нас при кожній нагоді памятає про наші сироти. Грошеві датки проситись складати в Українській Школиці (Народний Дім) або в Народньому Базарі (там-же). Віктуали складати в Сирітській захисті при вул. св. Йосифа ч. 16. (на Засяння).

В імені Річпосполитої Польської!

Окружний Суд в Перемишлі яко Трибунал для прасових справ рішив на підставі §§ 489 і 493 п. к. ш.

1. а) цілий зміст статі поміщеної в ч. 8. часопису „Український Голос“ з дня 16. марта 1919, виходячої в Перемишлі під наголовком „Добрий сусід“, — б) дальше зміст статі під наголовком „Україна, коаліція і Падєревський“ від слів „читаючи“ до слів з їх дійности, — в) в кінці цілий зміст статі під наголовком „Ukraina własnego chowu“.

2. що конфіскація сего числа часопису „Український Голос“ заряджена через Державну Прокуратуру єсть оправданною.

3. що розповсюдження згаданих статей є забороною.

Редакції часопису „Український Голос“ поручаєся по думці § 20 прас. зак. поміщення повисшого рішення без мотивів в українській мові на першій стороні в найближшій числі цієї часопису.

Суд окружний. Перемишль дня 18. марта 1919.

Підпис нечиткий.

Коаліція а Україна.

Як уже звісно, представник коаліції ген. Бартельмі вівзав був при кінці лютого Українців, щоб своє військо стягнули аж поза ріки Буг і Стрий. Українці відкинули це домагання як несправедливе, а рівночасно внесли на ген. Бартельмія скаргу до през. Вільзона. На цю скаргу, як доносить П. А. Т. (польська агенція телеграфічна), американський посол в Берні доручив українському державному секретареві Др. Панейкові письмо, в якому американська, мирова делегація подає до відома, що през. Вільзон одержав українську телеграму зі скаргою на Бартельмія за його становище в укр.-польському спорі. Президент посвятив тій справі багато уваги і порішив вислати окрему комісію до Галичини, яка-би розслідила спір на місці. Вільзон числить на те, що Україна буде очікувати приїзду тієї місії і здержить воєнні ділання. Далій президент запевняє про добру волю коаліції супроти України, яка бажає поладити укр.-польський спір в дорозі угоди. — По одержанню цього письма вівхав держ. секр. Др. Панейко до Парижа.

Далі доносять депеші, що президент Вільзон переслухав представників обох воюючих сторін і генерала Бартельмія, а опісля мирова конференція видала призна укр. генералови Павленкови і польському генералови Розвадовскому, щоби негайно порозумілися що-до завішення оружжя. При тім заявила мирова конференція, щоби українські і польські війська лишилися на своїх місцях аж до часу, доки конференція не розсудить спір о границі між Укр. Нар. Республікою а Польською державою. В часі завішення оружжя з Залізнична лінія Перемишль-Львів малаби бути отворена до перевозу живности для мешканців Львова.

Такий приказ коаліції. Що на це відповів чи відповість український генерал Павленко, не знати, (говорять тільки приватно про якісь переговори). Та якби та відповідь і не випала, то вже це певне, що ген. Бартельмі не міг перед Вільзоном переперти свого бажання. А рішення — вислати ще одну коаліційну комісію до Галичини є доказом, що Вільзон має сумніви що-до безсторонности Бартельмія.

Українці можуть бути певні, що коаліція признасть Укр. Нар. Респ. такі границі, які належать українському народові на підставі права про самоозначення народів. Тай інакше не може бути. Бож український народ не може бути вимком між народами і він має таке саме право рішати про свою принадлежність державну, як і інші народи. Минули вже безповоротно часи, коли один нарід панував над другим. По цій страшній війні всі

народи мусять дістати волю, бо інакше не буде спокою в Європі.

Польська агенція телегр. доносить також, що до Станіславава прибула італійська місія в товаристві українського амбасадора у Відні В. Ліпінського і пос. А. Цегельського. На бенкеті, уладженім в честь цієї місії, виголосив провідник Італійців промову, в якій сказав, що італійська місія має завдання — поінформуватися про стосунки в Укр. Нар. Республіці і навязати приязні стосунки між італійським а українським народом.

З цих депеш видно, що не єсть так кепсько, як от недавно один панок говорив, немовби то коаліція не признавала України. Це лишиться лише бажанням ворогів України!

Нова революція на Угорщині.

Коаліція зажадала від малярського правління, щоби відступила Ромуні шмат землі 200 км. широкий. До десяти днів малиби малярські війська опустити цю землю а увесь малярський матеріал воєнний мавби перейти на власність коаліційного а передовсім румунського війська. Коаліція зажадала відповіди в дуже короткому речинці і загрозила Мадярам війною, колиб це бажання не сповнили.

Супроти цього президент малярської республіки, Каролі і усі міністри зложили свої уряди, а ціла влада перейшла на соціялістів, котрі проголосили Малярщину большевицькою республікою і заключили союз з російськими большевиками. Рішили вони разом провадити війну проти коаліції і єї союзників.

Досвідчені політики кажуть, що в тому разі коаліція перетягнула струну, бо віддала Ромунам ті околиці, де малярський народ живе в більшости. Чи так воно справді є, ще не стверджено, але якби воно й не було, коаліція знайшлася у клопоті тай то не малім, коли розважити, що большевізм шириться тепер у всіх краях, а передовсім в Німеччині, котрій Франція бажалаби наложити такі кайдани, що Німеччина довгі літа не моглаби рушитися. Огірчені Німці не від того, щоб в крайному разі заключити також союз з російськими большевиками проти коаліції. Нові часи вимагають нових політиків, а тимчасом в коаліції переважають думки старих імперіалістичних політиків, особливо французських і італійських. Ті останні бажать загорнути багато землі полудневих Слов'ян і всі важні пристані над адрійським морем. Італійці такі вперті у своїх неоправданих домаганнях, що загрозили навіть покинути коаліцію, коли їм мирова конференція не признасть пристані Рієки, котра по усім правам божим і людським

належить Хорватам. Одинокий Вільзон належить до новітних політиків і безустанку наминає до поміркованости, вказуючи на небезпеку большевізму, який вже у двох державах здобув владу.

Якеж становище Українців супроти большевізму? Ми бажалиби, щоб наша земля була вільна від большевицького наїзду. Цей рух поширений головно серед міського, фабричного пролетаріяту, а у нас його дуже мало. Український народ сільський бажає собі в межах Укр. Нар. Республіки землі і волі, а наше міське робітництво бажає увільнитись від визиску і здобути усі права політичні. Коли бажання наших селянів і робітників будуть сповнені, то і большевізм не буде мати приступу до нас.

В більшій мірі загрожена большевізмом Польща, бо він грозить єї від сторони Росії і Німеччини. Мабуть недалеко час, коли Поляки будуть жалувати, що своє оружжя звернули проти Українців, замість боронитися проти большевиків. Та тоді мабуть буде вже за пізно!

ВСЯЧИНА.

Останне число нашого часопису перейшло щасливо цензуру п. прокуратора, але за те впало жертвою цензури військової. Червоний олівець переїхався по більшій половині передного артикулу від слів „Усі пани — то також товар“ до кінця. Мотиви конфіскати такі: Podburzanie przeciw dworom polskim i wogóle Polakom przez rozszerzanie jako takt pewny niesprawdzonych i w sposób niedozwolony otrzymanych wieści z przeciwnej strony frontu bojowego, a przez to 2) Rozmyślnie wprowadzanie w błąd opinii publicznej wśród ludu wiejskiego na ziemiach Polski. Далі сконфісковано кільканаїцять стрічок з „Всячини“ в нотатці п. н. Wandale w parku... а це від слів „Та в нас“ до „нотатку з Коростна“ і від слів „Але робити з цього“ до кінця. Мотивів не подано до відома Редакції. Проти цієї конфіскати нема відклику.

Дирекція української гімназії в Перемишлі подає до відома, що наука у всіх класах розпочнеться дня 1. цвѣтня с. р.

З судової салі. Як звісно нашим читачам Прокураторія держ. сконфіскувала передній артикул в ч. 5. „Укр. Голосу“ п. н. „Хора душа“, мотивуючи конфіскату § 65 а) з. к. (заколот публичного супкоюю). Цю конфіскату затвердив окружний Суд. Проти цієї ухвали Суду вніс наш редактор спротив, в наслідок цього відбулася дня 24. марта головна розправа перед звичайним трибуналом, в якого склад увійшли надр. суд. Гессе як предсідник, надр. Дмоховський і Ольшевський і рад. суд. Франковський як вотанти. Прокураторію за-

А. Ф. БАБЮК.

До різдвяної зірки...

(Присвячую памяти мойого коханого братчика-борця Івася).

Він вмів... Схилив голову на холодну землю і замикав очі, щоби не бачити власної крові на білому снігу... Був свідомий того, що через кілька хвилин перестане жити і зовсім не лякався того... Спокійний і ніби байдужий був на все... Старався зовсім не думати про свою будучність, яка за кілька хвилин мала замінитися у вічний спокій і благородне забуття... Вертався думками кілька років назад і його окровавлене личко набірало раз виразу щастя, другий раз безмежного болю й розпуки...

В темноті власних віч бачив себе хлопчиною, що в однострою гімназіста утікає в стрільці, а за ним біжить старенька матінка і щирими сльозами дороженьку росить... Бачив Бескид, Махівку, Болехів, Галич, Стрипу і Потутори, а з ними море свіжої — молодецької крові... Бачив Збруч, Поділля, херсонські степи і балки, і Чорне море, розгойдане, неспокійне... Куди тільки не глянув, всюди кровця плила, всюди смерть жила...

На хвилинку перестав думати.

— Наша доля і щастя сполокані невинною

кровю мільйонів... — шептав по хвилі... Кати волі й життя цілими віками пили з нас тільки кров, впивалися нею до безтями... Та на нас не має нічєї крові... Ми ціле своє життя були тільки чесними оборонцями прав, які належать кожній живій людині... —

Отворив очі і глянув на білий світ...

Надвечірній сум снувався по полі, східний вітрець скитався по холодних — розмоклих окопах, а кругом панував святочний супокій... А там, гень далеко, аж за туманом, що піднімався над столицею рідного краю, замерехтіла і запалала перша зірка...

Мимовільно замкнув очі, а чудові, безжурні мрії окутали його голову і почали добиратися до серця... Ось хатина низенька, на столі свічка мерехтить, а кругом стола застеленого сіном і білою скатертю їх родина при святій вечері... Він сидить біля стола в кутику і хоч маленький ще, а вже задумався над тим, чому того вечера так гарно, спокійно і торжественно в їх бідній хатчині? І просто їх вікна перша зірочка станула на темному небі, а батько казав, що то зірка Надії на кращу долю... І розказувала матінка в пізну ніч, що того вечера маленький Ісусик—Бог уродився в бідній ставні на це, щоби своєю невинною кровю відкупити цілий світ... Раділи потім аж поза північ і

колядували... Пригадає собі одну колядку ще й тепер:

„Встань, Ісусе, встань,
Кругом сяє день...
Моли Бога за родину
І за нашу Україну.
Люлі серденько — люлі...“

Вдивився стомленими очима в першу зірку.

— Зірочко! — прошептав; в очах блиснули сльози — зірочко Надії на кращу долю! Ти одна бачиш мене тепер і Ти одна пращавиш мене в далеку — вічну дорогу... Там, саме в цю хвилину старенька матінка сльози ронить, батенько біля святої вечері головуньку клонить... Та мені не жаль... Я — що тільки було в моїй силі, зробив. Уміраю чесно, як тихий — непомітний лицарь забутих мільйонів. До Тебе зіронько Надії віками слали ми горячі благання, молилися під кнутом, в тюрмах, Сибірі, під шибеницями... Ти зійшла уже — і при Твоїм сході, в проміннях Твоїх я конаю... Та мені не жаль... Тобою тішиться сьогодні сорок мільйонів, що-ж проти них в цю хвилю кільканаїцять трупів? Світи, світи зіронько і будь дороговказом на віки мойому народові до щастя, чесноти і правди...

На сході гримнули гармати... Задрожала земля, загоріло небо, а перша зірка ще ясніще засяла... А Йому в хвилі сконання причувалися голосіння дзвонів у рідній церквці...

ступав субст. прок. Юркевич, а нашого редактора адв. Др. М. Ріхтер. По відчитанню інкрімінованого артикулу забрав голос заст. прок. Юркевич і навагався доказати, що той артикул заключає в собі знамена злочину з § 65 а) зак. кар. і поставив внесок на затвердження конфіскації. По нім забрав голос заступник нашого редактора, Др Ріхтер і в своїй проречистій промові (яку ізза браку місця подамо в слідуєчому числі) поборював погляд прокуратора і поставив внесок на уневажнення конфіскації.

По відповіді прокуратора і репліці Дра Ріхтера трибунал пішов на нараду і по годині оголосив президент вирок, яким трибунал орік, що інкрімінований артикул не має знамен злочину з § 65 а), але натомісць нарушує постанови 300 і 302 з. к. і тому трибунал затвердив конфіскацію. Проти цього вироку зголосив Др Ріхтер в імени редактора відклик до Суду краєвого і просив о доручення вироку на письмі.

Розрив в Товаристві. Від одного з наших воєнних інвалідів одержуємо допис, який ізза браку місця не можемо помістити в цілости, тому подаємо його в скороченню: В січні с. р. основано в Перемишлі товариство, яке мало з'єдинити усіх місцевих, воєнних інвалідів, вдови і сироти без огляду на народність і віру. Так з'єдинені нещасники надіялися вибороти собі скорше найконечніші умовини життєві. На перших заг. зборах вибрано вправді за мало Українців до виділу, але вони надіялися на найближших зборах вибрати таке представництво до виділу, яке б відповідало числові членів-Українців. Та у нас, як звичайно, ніде не обійдеться без расової і національної ворожнечі. На останні загальні збори цього товариства дня 17, марта с. р. деякі члени внесли цю ненависть проти Жидів, виступаючи проти них з закидами і не даючи їм можності оборонитися. Вкінці на внесок Ванцара рішено виключити з товариства усіх Жидів.

Те, що сталося з Жидами, може кожного часу стрітати Українців. Супроти цього усі інваліди, вдови і сироти української народности повинні поважно застановитися над тим, чи їм можна лишитися в такому товаристві, де расова і національна ненависть захоплює чим раз ширший круг членів. Наших інвалідів, вдов і сиріт в місті і повіті є так велике число (самих інвалідів понад 500!), що вони повинні як найскорше з'організуватися в своїм українським товаристві воєнних інвалідів, вдов і сиріт.

Вкінці дописувач звертається до укр. громадянства в місті і повіті, щоби прийшло з помочю нещасним жертвам війни. А та поміч не має бути милостинею. Інваліди, вдови і сироти бажають передовсім праці, з якої моглиби жити разом з родинами, щоби не були приневолені витягати руку по милостиню, як це вже нині діється. Ми як здоровий і чесний народ повинні подбати про це, щоби у нас було як найменше прощаків, що стають тягарем для громадянства; у нас кожний по можності повинен сам запрацювати собі на хліб.

Шан. дописувач порушив дуже актуальну і лекучу справу. Згуртовання наших інвалідів, вдов, і сиріт в своїй товаристві — це конечність, якої не можна відкладати. В ніяку акцію під „спільним дахом“ ми не вірили і не віримо і треба жалувати, що укр. інваліди далися втягнути в таку лапку. Тому радимо провідникам наших інвалідів увійти в контакт з нашим Громадянським комітетом і з Союзом Українок і разом з цими організаціями приступити до акції — несення помочі інвалідам, вдовам і сиротам. Вправді прийдеться поборювати великі перепони, бо часи тяжкі, але при помочі усього громадянства дасться все зробити, що тільки серед нинішніх обставин можливе.

Відносно до нашої нотатки в ч. 8, дістаємо отцей допис з кругів громадянства: Ще в справі „Франців і Фердинандів.“ Так це правда! Крайна пора, щоби вже раз покінчити із всякого рода австро-царськими традиціями. Народня стихія змела з лица землі живих потентатів, які ще кілька місяців взад були пострахом та божищами своїх підвладних. Те саме стрінати повинно й мертвих, яких погруддя й портрети пишуться на жаль й досі по наших домах. Кому доводиться переходити поуз владичої палати, хай гляне в гору, а тут-же помітить наших колишніх „приятелів“. Навіщо ж їх лишати? Для гарних споминів минулого? Оста-

неться їх у нас і так доволі. Над далекою Півною, в карпатських проваллях, всюди — всюди їх повно, що пригадають нам колись нашого „руського Івана“. — Республіканець.

Поміщуючи цей допис, замічаємо, що не тільки на владичій палаті, але і на будівлі укр. гімназії лишилися ще памятки австрійські. І о скільки нам відомо, дотичні круги бажать їх усунути, та це не легка справа тепер. Ті „прикраси“ — це архітектонічна цілість і до їх усунення треба фахового чоловіка. А таких саме людей тепер брак. От прим. на будівлі Тов. „Укр. Інст. для дівчат“ ухвалено ще в осени заступити старий напис новим. І до нині годі це зробити, бо нема чоловіка, який би обняв роботу під гваранцією, що все буде зроблене як слід і що нічо не ушкодить. Думаємо, що на такі роботи буде надаватись місяць май і червень і тоді ці памятки повандрують на своє місце, бож що-до цієї справи у нас, Українців, нема двох думок.

Goniec krakowski в ч. 80 доносить: Українські судді не хотять видавати вироків в імени польської республіки. Судові вирокви видавано до тепер у Львові в імени права. Дперва в тім тижні заряджено, щоби їх видавано в імени польської республіки. Українські судді у Львові по нараді рішили не оголошувати вироків в імени польської республіки, але так, як до тепер, в імени права. Президент Краєвого суду карного, Гавель, на разі виключив Українців від засідання в трибуналах, а цілу справу передав вищій владі до порішення. — Замічаємо, що і вирок в ділі конфіскації ч. 8. нашого часопису, який ми нині помістили на першій стороні, видано в імени Речипосполитої польської.

II. Kuryer в ч. 82. доносить, що Німці інтернували в Іданську коаліційну місію, котра прибула туди, щоби поробити приготування для польських військ Галлера.

Нас просять оголосити, що всілякі поголоски, розсівані польськими часописами, немовби то Лемківщина бажала прилучення до чеської чи якоїнебудь іншої республіки, є видумкою. На численних вічах нарід одногосно заявився за прилученням до Укр. Нар. Республіки. Ця орієнтація є одинока всіх Лемків без виімку. Далі неправдою є, немовби то о Качмарчик президував на вічу в Грибові, на котрому ухвалено резолюцію, яка противилася тій орієнтації. Про таке віче, на котрімби були репрезентовані наші Лемки, нікому на Лемківщині нічо не відомо. Противно народна організація Лемківщини вислала письмо до Komisji Rządzącej в Кракові, в якому виразно зазначила своє становище. Спростовання неправдивих поголосок не хотіли польські часописи помістити.

Ян доносить „Gazeta lwowska“, провідник міжнародної місії „Червоного Хреста“, яка тепер перебуває в Укр. Нар. Республіці, повідомив польський уряд у Львові, що Українці згодилися на виміну полонених, ранених і інтернованих. Добре булоб, щоби така угода як найскорше була заключена, бо коли вже мусить бути війна, то через те не повинні терпіти ранені і цивільне населення.

Чи політичний кретинізм, чи свідоме обдуровання польського громадянства? — такі питання поставив собі кожний свідомий чоловік, що читав артикул в ч. 70. Ziemi przemyskiej. Автор цього артикулу називає пессимістами тих Поляків, котрі думають, що кілька-місячна війна викопала поміж обома народами бездонну пропасть. „Jesteśmy innego zdania“ — пише далі політик з Ziemi, бо це лише хвилеве осліплення українських політиків, яке треба приписати „suggerstyi austriacko-pruskiej, przesądnemu pojęciu o sile Ukrainy wschodniej i jej narodowemu uświadomieniu, wreszcie zamętowi w powstającym państwie polskim, niepatryotycznej ustepliwości niektórych żywiołów polskich i z początku mało intenzywnemu prowadzeniu wojny z naszej strony“. Але між українськими політиками — пише далі Ziemia — зауважити можна отверзіння і тому не треба о їх настрою і надіях на будучину заключати з урядових комунікатів. А як доказ цього є вістка з „bardzo dobrego źródła“, що в Станіславові на засіданні Укр. Нац. Ради 32 послі заявили за унією з Польщею, 4 не голосувало, отже з'єдинення Галичини з „Ukrainą Petlurą“ прийнято ледви 2 голосами (всіх голосуючих мало бути 70!). „Można zatem — конклюдє Ziemia — na pewne liczyć na to, że nastąpi w poglądach ludzi odpowiedzialnych między Ukraincami zwrot

na naszą korzyść, вони забажають з'єдинення з silną i potężną Polską. W tym wypadku — кінчить Ziemia — i my potrafimy wiele przebaczyć i zapomnieć.

Отце зміст артикулу Ziemi. Не заслугує він на те, щоби над ним спинятися, а коли ми нині посвячуємо йому нашу увагу, то тільки з огляду на польське громадянство, якому Ziemia морочить голову такими політичними дурницями. У Українців тепер є одна і одинока орієнтація яка звісна усім Полякам і за здійснення якої ведеться тепер війна. Ця орієнтація вирівнала у Українців навіть усі ріжніці партійні так, що у нас є тепер всі передовсім Українці а партійна боротьба перервана на цілій лінії. Навіть приклонники москвофільської партії стали нині плече об плече з Українцями. Супроти цього „розумовання“ Ziemi — це свідоме обдуровання польського громадянства, котре повинно своїйому щоденникові поставити питання, котрі українські політики репрезентують той напрям політичний, про який пише Ziemia. Цікаві ми почути бодай одно імя, бож коли 32 членів голосувало проти з'єдинення українських земель, то чейже повинна Ziemia з того самого „dobrego źródła“ довідатись щось близше про цих 32 людей. Ні, нікого між Українцями не знайде Ziemia, що думавби так як автор артикулу „Kwestya guska w przyszłości“. Такі Українці, яких презентує цей артикул польським читачам, існують тільки в хоррій фантазії і в... „Долі“. Та біда з нею о стільки, що навіть редактори не хотять до її політичних мудрощів признатися.

„Gazeta warszawska“ доносить: Голова Директорії Петлюра вислав до Парижа і Букарешту окремі делегації дипломатичні, які мають предложити коаліції меморіал в справі Львова і взагалі Галичини. В тому меморіалі правительство Петлюри зазначає, що Український народ однодушно уважав Галичину за неподільну часть України і буде боротися за неї до останньої каплі крови. Отже, коли коаліції ходить о те, щоби перестала ллятися кров, мусять вона вплинути на Поляків, щоби згодилися віддати Україні те, що їй належить по всім правам.

Далі в меморіалі Петлюра прирікає, що як буде мати розв'язані руки в Галичині, сейчас ударить на большевиків і є готовий боротися з ними не тільки на українській території, але і на російській.

В „Народному Базарі“ можна тепер купити деякі книжки видання „Просвіти“. Звертаємо на ці книжки увагу наших сільських громадян і перестерігаємо їх перед купном дурних книжок по ріжних склепах. Є це звичайно перемиські видання про духи, ворожки, сонники і то що. Друкується їх на те, щоби видурити гріш. Також просимо перемиське громадянство, щоби усі зайві її книжки (вид. „Просвіти“ і ін.) складала в Базарі, до розпродажі, а базар зверне опісля жадану ціну з потрученням купецького рабату. Цим прислужаться дуже до поширення по селах здорової і хосенної лектури, бо попит за книжками великий, а їх у нас, в Перемишлі, зовсім нема.

В гарнізонному шпиталі в Перемишлі померли

отці Українські Стрільці-герої:

Николай Равлюн, помер 19. лютого 1919.

Михайло Гун, помер 19. лютого 1919.

Николай Кубельник, помер 28. лютого 1919.

Матей Сенько, помер 16. марта 1919.

Оленса Ансюн, помер 19. марта 1919.

Янів Бідачно, помер 23. марта 1919.

Дмитро Вуйцін, помер 24. марта 1919.

Вічная пам'ять покійним Героям!

НА ДІС ЛАНЕ.

Лікар

Др. Михайло Яремкевич

ордиує що дня в год. 9—11 передп. і 3—5 поп. в „Народнім Домі“ І. поверх.

Усіх лікарських наук

— **Др. І. Кноллер** —

ордиує при вул. Дворського ч. 5., II. п.

Др. Константин Шпрінгер

ринок ч. 24.

уділяє лікарської поради від 8—12 передп.
4—6 попол.

Адвокат

і оборонець в справах нарних

Др. М. Ріхтер

веде канцелярію в Перемишлі, вул. Міцкевича ч. 21.

**Дентистичний (зубний) заклад
Дра Степана Дмоховського**

ул. Залізнична (Колієва) ч. 1.

приймає від 9—12 і 3—6.

Др. Михайло Кое

окуліст

ул. Міцкевича в поштовім будинку.

Др. І. Вітошинська-Фільцординує в діточих і внутрішніх недугах при
вул. св. Миколая ч. 6. (бічна вул. Чарнецького).**о. Яремкевич, Вовче, Турка.**

Ірена і ми всі здорові в Перемишлі. Юра.

Т. А. Березинський — Львів.Я здоров в Перемишлі, що з Вами, чому нічого
не відписуєте. Н. в Кракові. — Карло П.**Катарина Гуменна** просить о вістку про
свого брата Теодора
Гулу з Трушевиць, який служить при українському
війську. Она з родиною здорова, сама перебуває
в Перемишлі, де перше. 5-2

Укр. часописі по тамтій стороні просить о передрук.

Гумецькі, Угнів! Дайте знати про себе.
Ми здорові. — Юлія.

„Вперед“ просить о передрук!

Просить товаришів і знайомих **Івана Конст.
Паславського**, б. учня 7 кл. яворівської гімн.,
опісля Січового Стрільця — який перебував в по-
лоні в Кургані (Сибір), відтак повернув на Украї-
ну — подати ласкаву вістку о нім, ев. через ча-
сописі. — Всі часописі просить о передрук.**Юлія Паславська, Перемишль, вул. Замкнена, ч. 6,**
4-2**о. Цурковський в Стрию,**подайте через часописі по тамтій боці стрл. ровів
з передруком в „Укр. Голосі“, що чувати у Вас і
Стельмахів; подайте також вістку про Стефка. **ПЕРИ.**
4-2**Стефанія Годик**, з укінченою 8. кл. виділо-
вої школи глядає заняття:
може приготувати дітей до школи; пише на ма-
шині, — ручні роботи. — Відомість в Нар. Базарі.
1-2**Пошукує** бюрової праці або громадської пи-
сарки, **Роман Славницький**, вул.
Грунвальдська, ч. 7.**Мотор ропний** з динамо, о силі 10 НР. до
продажі. Відомість:
І. Павліш, вул. Грунвальдська, ч. 4.**ОГОЛОШЕННЯ.****Склад Л. Монтаг**
меблів

Перемишль, вул. Францішканська 14.

Великий вибір! Власний виріб!

Меблі нові і уживані.

Ціни уміренні, значно нижші від коштів
набуття.**М. Гассо Агопсович**

склад фабричного обува

Перемишль, Францішканська ч. 25
поручається Шан. Громадянству.**Дирекція Української Щадниці в Пере-
мишлі** повідомляє П. Т. вкладників, що нові
вкладки буде опроцентувати почавши від 15.
марта с. р. на 2% з піврічною капіталізацією.Вкладки, вложені на старих книжочках
буде і даліше опроцентувати ся на 2 1/2 %, з
тим однак, що даліші влати на ці книжочки
не можуть місячно перевищати квоти К 5.000.**Асекуруйте свої будинки і дви-
жимости від огню в Товаристві —
взаїмних обезпечень „Дністер“.**
у Львові**„ВІДБУДОВА“** Промислово-торговельна
Спілка з обм. поруною
у Львові, вул. Підвале 7.,

доставляє:

огнетривалі каси	пилки
ремісничі знаряди	ваги
рільничі машини	оси до возів
кінські підкови	коси й серпи
цвяхи	паули
борони	цемент
млинки до чищення збіжа	бляху
січкари	папу
кухонне начинне	дахівку.
сокири	

Склад і великий вибір

МЕБЛІВ нових і уживаних
по найнижших цінах**Давид Ілік**

Перемишль

вул. Францішканська ч. 20.

СІЛЬ, кухонні начиння, —**залізні товари, насіння****поручає Краєвий СОЮЗ****господарських Спілок****в Перемишлі.**

Товариство взаїмного кредиту

„ВІРА“

стотар. зареєстр. з обмеженою поруною

В ПЕРЕМИШЛІ,**ПОБЕРЕЖЕ ФРАНЦ-ЙОСИФА Ч. 1.**приймає вкладки до опроцентованя
на 3 % і оплачує за вкладників по-
даток рентовий від процентів; вкла-
дати може кожний, навіть і не член; на
жадане звертається вкладку кож-
ного часу, навіть без виповідження
(за есконтом). Позички уділяє То-
вариство „ВІРА“ своїм членам, до по-
зичок вимагає ся гіпотеки або до-
брої поруки.Членом Товариства може бути ко-
жна особа, що є спосібна до зобова-
зань правних.Чистий зиск розділяє ся межі
членів яко дивіденди від уділів і на до-
бродійні цілі.

Дирекція Тов. „Віра“ в Перемишлі.

Йосиф Тулей**склад ОБУВЯ** власного виробу
в Перемишлі —
(Засяне) ул. Длугоша 6,поручає свої знані з доброти товари, як та-
кож і виконанне тихже по можливо приступ-
них цінах.**І. БОРИС**

~ Перемишль-Ринок ~

поручає:

Фарби до матерій в ріжних барвах.

Насіння ярин, пашних бураків і трав.

Паста до обува, вазеліна.

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

в Перемишлі, вулиця Костюшка ч. 3.

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно в годинах
урядових і опроцентує їх на 2 1/2 проц.**Вкладки в „Українській Щадниці“ можна складати особисто в касі
товариства. Уділяє позичок: а) гіпотечних, платних піврічними
амортизаційними ратами в часі 10—45 літ по виборі позичаючого,
б) на застав цінних паперів, в) на есконт векслів. Позички пола-
годжуються можливо скоро.**Всяких інформацій і друків уділяє безкорисно канцелярія „Української Щадниці“
вулиця Костюшка, Народний Дім, I. поверх, щоденно в год. урядових від 9 — 1 год,
крім неділі і наших свят. Після § 14. устава „Української Щадниці“, вкладки в товаристві
„Української Щадниці“ в Перемишлі надаються до льокацій пупілярних, фундаційних і т. п.
капіталів, має отже „Українська Щадниця“ пупілярну безпечність.